

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3256/13
12.06.2013. године
Б Е О Г Р А Д

РАД-14.5 отказ на иницијативу послодавца

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Боривоја Живковића, председника већа, Весне Мартиновић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво у Београду, улица Немањина бр. 22-26, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о изјављеној жалби туженог, против пресуде Првог основног суда у Београду П1.1344/2010 од 29.11.2012.године, исправљене решењем истог суда 21П1.1344/2010 од 01.04.2013.године, донео је у седници већа одржаној дана 12.06.2013.године,

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1.1344/2010 од 29.11.2012.године, исправљена решењем истог суда 21П1.1344/2010 од 01.04.2013.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене да се обавезе тужилац да туженој накнади трошкове поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.1344/2010 од 29.11.2012.године, у ставу један изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење тужене 04 број 118-111/2003 од 02.04.2003.године и решење ..11 број 2401/2003 од 14.07.2003.године, као незаконито, ставом два изреке обавезана је тужена да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовом знању, способностима стеченом искуству у року од 10 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, док је ставом три изреке обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 213.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Правноснажним решењем истога суда 21П1.1344/2010 од 01.04.2013.године исправљена је ова пресуда, тако што се у четвртм реду

одозго надоле увода пресуде иза речи “тужиоца” уместо “АА1”, уписује “АА”, у првом реду првог става изреке пресуде иза речи тужиоца уместо “АА1” уписује “АА”, другом реду другог става изреке пресуде иза речи тужиоца уместо “АА1” уписује се “АА” и другом реду трећег става изреке пресуде иза речи тужиоцу уместо “АА1” уписује се “АА”, док је ставом два изреке утврђено да у преосталом делу пресуда остаје неизмењена.

Против ове пресуде, тужена је благовремено изјавила жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења, из члана 372 ЗПП („Службени гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), у вези одредбе члана 506 став 1 новог ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11), Апелациони суд у Београду као другостепени суд је нашао:

– жалба је неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, нити других битних повреда одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи:

- да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог у Министарству унутрашњих послова, Јединици за специјалне операције, да је решењем Министарства унутрашњих послова Управе за заједничке послове 04 број 118-111/2003 од 02.04.2003.године утврђено да тужиоцу престаје радни однос са 18.03.2003.године, због неоправданог изостајања са посла пет радних дана узастопно и да је даном престанка радног односа губи чин, да је у образложењу овог решења назначено да је тужилац изостао са посла пет радних дана узастопно, почев од 12.03.2003.године, да је тужилац на ово решење изјавио приговор, да је решењем Министарства унутрашњих послова Ресора јавне безбедности 01/1 број 2401/2003 од 14.07.2003.године, тај приговор одбијен као неоснован и потврђено решење 04 бр.118-111/2003 од 02.04.2003.године, да је тужилац изостао са посла пет радних дана у периоду од 12.03.2003.године, да је другостепено решење примио 14.08.2003.године, када је тужбу у овој парничној ствари поднео 29.08.2003.године, да је према садржају потврда о наступању привремене спречености за рад запосленог код Завода за здравствену заштиту радника Министарства унутрашњих послова утврђено да је тужилац био привремено спречен за рад у смислу прописа о здравственом осигурању, почев од 13.03.2003.године и да је тада очекивано време престанка привремене спречености за рад било до 27.03.2003.године, да је утврђено даје тужилац био привремено спречен за рад због болести у периоду од 13.03.2003 до 27.03.2003.године због хипертензије.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку разлоге

које у битном прихвата и овај суд, као другостепени у поступку њене жалбене контроле.

Наиме, према садржају оспорених решења тужиоцу је престао радни однос због неоправданог изостанка са посла пет радних дана применом правила из одредбе члана 64 став 1 тачка 4 Закона о основама радних односа и због необавештавања туженог послодавца о привременој спречености тужиоца за рад, који разлог се користи у другостепеном решењу.

У смислу одредбе члана 80 тада важећег Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 70/01 и 77/01 – пропис тада важећи), необавештавање туженог о привременој спречености за рад је основ за равноправну одговорност запосленог, али не због неоправданог изостанка са посла, већ због непоштовања радне дисциплине, што захтева у овој радној средини одговарајућу процедуру стим у вези. Тужиоцу оспореним решењем није престао радни однос због непоштовања радне дисциплине – недостављања потврде о привременој спречености за рад због болести, већ због неоправданог изостанка са посла пет радних дана и у одсуству дисциплинске процедуре. Пошто тужена страна није спровела дисциплински поступак у смислу одредби члана 60 – 61 Закона о радним односима у државним органима, овај разлога са становишта правилне примене материјалног права није могао бити употребљен.

Није могао основано бити употребљен ни разлог из одредбе члана 64 став 1 тачка 4 Закона о основама радних односа, јер у назначеном периоду тужилац није неоправдано изостао. Нема неоправданог изостанка у правној ситуацији, када запослени због болести не ради, јер он болест не бира, а у конкретном случају неоспорно је утврђено да је тужилац био за назначени период привремено спречен за рад због болести. Ради тога ни са становишта одредбе члана 59 став 1 тачка 9 тада важећег Закона о радним односима у државним органима (“Службени гласник РС”, број 48/97....), ни применом одредбе члана 64 став 1 тачка 4 Закона о основама радних односа, тужиоцу није могао престати радни однос, јер зато није постојао оправдани разлог, како је то правилно закључио првостепени суд у ожалбеној пресуди.

Ради тога правилна је ожалбена пресуда у погледу одлуке садржане у ставу један њене изреке, али и у погледу одлуке о реституцији у виду враћања на рад и на радно место које одговара знању и способностима и стеченом искуству тужиоца, јер је то последица поништаја решења о раскиду радно функционалне везе.

Навод жалбе да се побијана пресуда заснива на битним повредама одредаба парничног поступка из члана 361 став 1 у вези члана 8 и члана 230 и члана 384 Закона о парничном поступку, правно је погрешан и без чињеничног основа. Побујана пресуда се заснива на правилној примени члана 8 ЗПП у погледу оцене доказа.

Првостепени суд је расправио све спорне чињенице, па и одлучну чињеницу да ли је тужилац био оправдано спречен за рад или не. При томе, тужена страна погрешно сматра да је у овој правној ситуацији било на тужиоцу да доказује своју привремену спреченост за рад, због болести у ситуацији када је приложио потврду о наступању привремене спречености за рад у смислу

прописа о здравственом осигурању издату од Завода за здравствену заштиту радника Министарства унутрашњих послова. Супротно на туженој страни је било да обара садржај те потврде, али и утврђено из исказа сведока СС, лекара која је и издала потврду о привременој спречености за рад за тужиоца, почев од 13.03.2003.године из разлога хипертензије са обавезом да се тужилац јави 27.03.2002.године и да је она дијагнозу и с тим у вези разлог за назначено боловање утврдила на основу налаза кардиолога. У тој ситуацији на туженој страни је било да обара ово чињенично утврђење и стим у вези приложи одговарајуће доказе за супротно. То тужена страна није учинила, а из резултата изведених доказа следи да је тужилац био привремено спречен за рад у периоду од 12.03.2003.године до датума престанка радног односа 18.03.2003.године, који датум је наведен у решењу 04 број 118-111/2003 од 02.04.2003.године. Ради тога, остаје без значаја чињеница што тужилац после 27.03.2003.године није био привремено спречен за рад због болести јер му је радни однос престао пре тога датума, а суд је везан чињеничним описом разлога за престанак радног односа.

Код изложеног не може се прихватити правно погрешно схватање овог суда, став жалбе да је пресуђено супротно правилима о терету доказивања.

Разлози побијане пресуде су јасни и потпуни, и разумљиви, па се не може прихватити ни тврдња жалбе да је побијана пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 ЗПП.

Правно важне чињенице за одлуку у овој парничној ствари су потпуно утврђене, па су супротни наводи жалбе без значаја.

Навод жалбе да суд није ценио да ЕКГ налаз није рађен приликом прегледа од стране сведока др СС, занемарује да суд нема медицинско знање, а да је лекар Завода за здравствену заштиту запослених у МУП, др СС утврдила привремену спреченост за рад због болести тужиоца за назначени период коју чију оправданост тужени он са целине изнетих разлога није оборио.

Навод жалбе да тужилац назначену потврду о спречености за рад није предао никоме ни старешини ни секретарици ни рачуноводству остаје без значаја са целине изнетих разлога, и стим у вези позивање жалбе на погрешну примену материјалног права члана 80 Закона о раду.

Не може се прихватити ни тврдња жалбе да је побијана пресуда супротна одредби члана 17, 67, 68, 74, 76 и 77 Закона о здравственом осигурању јер је за овај отказни разлог одлучно да ли је запослени стварно био привремено спречен за рад због болести или не, а из резултата изведених доказа одговор на то питање у односу на тужиоца је потребно.

Код изложеног, без значаја је позивање тужене на одредбу члана 27 Закона о безбедносно – информативној агенцији.

Правилно је и решење о накнади трошкова парничног поступка, јер је исто донето правилном применом одредбе члана 149 и 150 ЗПП.

Тужена није успела по свом правном леку, па зато нема права на накнаду трошкова у поступку по жалби, а одлука о накнади трошкова тужиоца

садржи и негативну одлуку по захтеву тужене у односу на трошкове првостепеног парничног поступка.

Са изложеног, а на основу одредбе члана 375 и 161 став 1 ЗПП, у вези одредбе члана 506 став 1 новог Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Боривоје Живковић, ср

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Светлана Антић